

ГЕРГЬОВСКО АГНЕ

Още не бѣше се показало слънцето, и ние поехме къмъ кошарата. Когато завихме край могилата, чухме блѣненето на овцетѣ. Кошарата бѣше до гората. Съгледали ни отдалече, голѣмитѣ кучета се спустнаха къмъ насъ. Азъ страхливо се наредихъ да вървя между кака Вела и вуйчо.

Кака Вела свали цедилника, взе прѣсния хлѣбъ и влѣзе при блѣещитѣ овце. Тя обиколи кошарата и три пѣти търкулна на кръстъ хлѣба изъ нея, за да бѣдагъ запазени овцетѣ отъ болести.

— А яйца носишъ ли, Вело? — попита дѣдо Вълканъ.

— Сега нося. — И тя извади отъ цедилника червено яйце, пазено предъ иконата до този день. Дѣдо Вълканъ зарови яйцето въ трапа предъ стѣргата, гдето се гужда ведрото. Той затвори стѣргата, приседна и рече:

— Да е благословена овчицата, която на св. Георги рожбата си корбанъ дава. Сетне се прекръсти, подсвирна и почна да мами овцетѣ. Дѣдо Вълканъ хвана първата, която излѣзе, погали я и я цѣлуна по челото. Кака Вела му подаде вѣнеца, и той го на низа на шията на овцата.

Агнето на ваклуша бѣше едно хубаво, пълничко, съ чисто-бѣла вълна, само на челото съ черно кръсче. Ние го милвахме, радвахме се, а то се мжчеше да се измъкне отъ ржцетѣ ни. Майка му, уплашена, дойде при насъ, следъ нея — и другитѣ овце. Разблѣяха се майки и рожби, гръмнаха ушитѣ ни отъ блѣненето имъ.

Слънцето вече се бѣше дигнало надъ планинскитѣ върхове. Изъ всѣка долчинка, по всѣки хълмъ пѣеше весела, засмѣна пролѣтъ. Само агнето, задѣнато на гърба на кака Вела, шаваше, дърпаше се и непрекжснато плачеше.

Когато стигнахме въ кжщи, стринка бѣше помела двора около стожера и сложила до него софра и соль.